

Priloga k izpitni poli 1 (031-103-2-1)

Vladimir Bartol: Alamut (odlomek)

Vladimir Bartol: Alamut. Ljubljana: Založba Sanje, 2001. 367–369.

Odpustil je vélika daija in dal poklicati Ibn Tahirja.
»Kako je z Gazalijem?«
»Skoraj vso noč sem se ukvarjal z njim, Seiduna.«
»Dobro. Ali ti je znano, kaj se je zgodilo v Kuzistanu?«
Ibn Tahir ga je pogledal. Videl je nove brazde v njegovem obrazu.
»Znano mi je, Seiduna.«
»Kaj bi storil, da si na mojem mestu?«
Ibn Tahir ga je pogledal z jasnim, svetlim pogledom.
»Storil bi, kot velewa zakon.«
»Ti si pravi ... Ali veš, kdo je Iblis?«
»Iblis je zli duh, ki je zapeljal prva človeka.«
»Iblis je več. Iblis je odpadnik od svojega gospodarja, je njegov zakleti sovražnik.«
Ibn Tahir je pokimal.
»Kdor je odpadnik od pravega nauka in njegov sovražnik, je sorodnik Iblisov. Zakaj pravi nauk je Allahov nauk. In samo eden je pravi.«
»Da, izmailski.«
»Prav si povedal. Ali poznaš nekoga, ki je odpadel od našega nauka in postal njegov zakleti sovražnik?«
Ibn Tahir mu je pogledal v oči, da bi uganil njegovo misel.
»Morda misliš vélikega vezirja?«
»Da, tistega, ki ti je umoril deda, ker je priznaval naš nauk. On je naš Iblis, naš zli duh. Ti bodi naš arhangel in maščevalec svojega deda. Pripravi meč svoj!«
Ibn Tahir je stisnil pesti. Raven kakor cipresa je stal pred Hasanom.
»Meč je pripravljen, Seiduna.«
»Ali poznaš pot od Raija do Bagdada?«
»Poznam jo. Doma sem iz mesta Save, ki leži ob njej.«
»Torej poslušaj. Odpravil se boš na pot. Šel boš v Rai in od tam skozi Savo in Hamadan do Nehavenda. Toda izogni se očetovemu domu! Zakaj vso pot ti je misliti samo na eno, na to, kako boš dosegel svoj cilj. Vsepovsod oprezuj in poižveduj, kje je in kaj namerava véliki vezir. Prejel sem poročila, da zbira v Nehavendu veliko vojsko proti nam in proti svojemu tekmecu v Isfahanu, Tadž al Mulku. Ali slediš vsemu? Al Gazali je njegov prijatelj. Ti pa boš odslej Gazalijev učenec Otman, ki mu prinaša prošnjo od svojega učitelja. Zato vzemi i njegovo knjigo s seboj. Tu ti izročam črno obleko sunitiskih dijakov, tu mošnje z denarjem za na pot in tu pismo za vélikega vezirja. Pečat, ki ga vidiš na njem, ti bo odprl pot do njega.«
Ibn Tahir je sprejel črno obleko iz njegovih rok in si jo z nekakšnim veseljem vzmernjenjem ogledal. Mošnje je

spravil za pas, omot pa pod haljo.

»Kako se ti je vesti pred vélikim vezirjem, tega si se pri Hakimu naučil. Ko boš pojezdil z Alamuta, boš vzel vse, kar ti bom dal, v vreči s seboj. Zunaj trdnjave se boš na skritem mestu preoblekel in odložil vse, kar bi te utegnilo izdati, od sebe. Poznam Nizama al Mulka. Ko bo slišal, da te pošilja Al Gazali, te bo z radostjo sprejel. Zdaj dobro poslušaj! V onem zapečatenem pismu je skrito dolgo, ostro bodalce. Preden izročiš vezirju omot, potegneš šilo skrivaj iz njega. Ko bo vezir pismo odpiral, ga ti krepko suneš z bodico v vrat. Če opaziš samo kapljico krvi, vedi, da si uspel. Toda pazi, da se sam prej ne raniš. Zakaj konica bodalca je kaljena v strahovitem strupu. Če bi se samo oprasnili, bi ne mogel izvršiti dane naloge in za vekomaj bi ti bil izgubljen raj, v katerega si tako želiš.«

Bled, toda sijočih oči ga je Ibn Tahir poslušal.

»In ... kaj naj storim potem?«

Hasan ga je kratko, odsekano pogledal.

»Potem ... potem se priporoči Alahu. Vrata v tvoj raj ti bodo odprta. Nihče ti ga ne bo mogel več vzeti. Mehke blazine so razprostrte po preprogah. Na njih te pričakuje Mirjam, obdana od svojih in tvojih služabnic. Če padeš, boš priletel naravnost v njen objem. Si me razumel?«

»Razumel sem te, Seiduna.«

Sklonil se je in naglo poljubil Hasanovo roko.

Hasan se je stresel. Ibn Tahir je bil preveč zavzet s seboj, da bi bil to opazil. Potem je poglavar odgrnil polico in vzel z nje zlato skrinjico, ki jo je Ibn Tahir že poznal. Odprl jo je in stresel iz nje na kos platna nekaj kroglic.

»Eno za vsak večer. Vedno bliže boš prihajal raju. Toda glej, da si poslednjo prihraniš tik do onega časa, ko boš moral stopiti pred vezirja. Skrbno jih spravi. Zakaj one so ključ, ki ti bo odklenil rajska vrata.«

Položil mu je roke na ramena.

»Zdaj pojdi na pot, sin moj.«

Zmeden, bled, ponosen in čudno ganjen ga je Ibn Tahir zapustil. Hasan je zrl za njim, dokler ni izginil izza zavese. Potem se je prijel za srce. Primanjkovalo mu je zraka. Pohitel je na vrh stolpa. Globoko je zadihal.

»Še bi bil čas,« si je rekel.

»Zdaj bi bilo dobro umreti,« je pomislil. Samo en trden sklep, da bi se pognal čez nadzidek, pa bi bilo vsemu konec. Toda bog ve kje bi se potem prebudil?

Sinoči, ko je izvedel za umor Alkeinija, je bil temu stanju neverjetno blizu. Dolgo sta vélika daija potrebovala, preden sta ga zdramila iz nezavesti. Ko se je prebudil, je bila njegova prva misel, da je umrl in da se je zdaj znašel v nekem drugem svetu. Blazen strah ga je popadel: »Torej je vendarle po smrti še nekaj,« si je rekel. Zgrozil se je nad svojim življenjem. Zavedel se je, da je bilo vse, kar je počel, tako, kot da bi bil po smrti samo še véliki nič. Šele glas njegovih dveh prijateljev ga je priklical v resničnost.

V trenutku je bil spet trden. Alahu hvala, slabost je prešla. Vélika daija je odslovil. Husein Alkeini, njegova desna roka, mrtev, umorjen od njegovega lastnega sina! Zakon se bo neizprosno izvajal. Ibn Tahir bo moral na pot. Napisal je nekaj besed na pismo in ga zapečatil. Vzel je ostro, šilasto bodalo, ki je bilo povsem slično pisalu, in ga namočil v strupu. Dal ga je sušiti. Potem se je vrgel na ležišče in kakor mrtev zaspal.